

Trestní zákon v § 477 tr. zák. ohrožuje trestem kupitele podezřelého zboží. Z poukazu na § 476 tr. zák., jenž výslovně mluví o nákupu předmětů, jež dle své jakosti vzbuzují podezření, že jsou odcizeny, ze zřejmé souvislosti § 477 tr. zák. s §§ 473, 474 tr. zák., jež mluví o špercích, jež, soudíc dle okolností, nejsou vlastnictvím toho, kdo je ku koupi nabízí, ani toho, kdo ho posílá, konečně ze zařazení všech těchto předpisů do II. hlavy, II. dílu trestního zákona o přečinech a přestupcích proti bezpečnosti majetku vyplývá zřejmě, že zbožím podezřelým rozumí zákon jen zboží, jež vzbuzuje podezření, že pochází, když ne přímo z krádeže, tedy alespoň z trestného činu proti bezpečnosti majetku. Shora uvedené odůvodnění výroku, stěžovatele odsuzujícího, nezjišťuje však, že by byl shledal podezřelost koupě kůže v tom, že pochází z nějakého trestného útoku na cizí majetek, naopak, výslovný poukaz na vázanost obchodu s kožemi a na skutečnost, že kůže v kritické době byla výrobcí a obchodníky za účelem docílení vyšších cen poschovávána, nasvědčoval by spíše tomu, že vidí soud podezřelost zboží v tom, že s ním bylo obchodováno proti předpisům o obchodování s koží nebo proti cís. nařízení ze 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. o zaopatřování obyvatelstva předměty potřeby. Za takovýchto okolností nelze alespoň vyloučiti, že jest výrok, stěžovatele odsuzující, právně pochybeným.

Čís. 441.

Pokud zakládá nečinná přítomnost při loupeži spolupachatelství.

(Rozh. ze dne 12. května 1921, Kr I 326/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Josefa D-a do rozsudku krajského jakožto výmínečného soudu v Hradci Králové ze dne 15. března 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže dle §§ů 190, 192 a 194 tr. zák. rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti dle čís. 9 a) a 10 §u 281 tr. ř. Dovozuje dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že se obžalovaný Josef D. nedopustil ani násilí na svobodě napadeného Františka F-a, ani útoku na jeho majetek, takže zde není základních náležitostí skutkové podstaty zločinu loupeže. Okolnost, že stěžovatel třikráte běžel se spoluobžalovaným K-em za Františkem F-em, je právně nezávažnou, an se jinak choval při útocích K-ových na F-a úplně trpně. Pouhá nečinná přítomnost při trestním jednání druhého nezakládá ještě spolupachatelství. Převdli na sebe stěžovatel od spoluobžalovaného K-a po činu několik cigaret, pocházejících z loupeže, mohl se tím dopustiti podílnictví na loupeži dle §u 196 tr. zák., nikoli zločinu loupeže dle § 190, 192 tr. zák., jako přímý spolupachatel (čís. 10 §u 281 tr. ř.). Stížnost je oprávněna. Soud nalézací zjišťuje, že obžalovaný Josef D. na Františka F-a nesáhl a násilí mu ne-

způsobil, vycházel však při subsumpci činu obžalovaného Josefa D-a z úvahy, že při loupeži, zločinu to majícím za předmět hmotnou škodu, může být činnost pachatele, fyzické násilí vykonávajícího, rozložena mezi více osob, činností navzájem se doplňujících, pokud jen zlý úmysl jich směřuje k témuž výsledku. K náhledu tomuto dlužno sice přisvědčiti; než rozsudková zjištění postrádají náležitého upotřebení tohoto právního pojetí na případ, o který se jedná. Rozsudek spatřuje stělesnění onoho vzájemného doplňování se činností obou obžalovaných při násilí, fyzicky pouze K-em předsevzatém v tom, že oba pachatelé třikráte za poškozeným běželi a obžalovaný Josef D. při násilí K-em páchaném stál v jeho bezprostřední blízkosti a po předsevzatém útoku cigarety k sobě přijal. Zůstal však dlužen doličiti a zjistiti, proč v přítomnosti Josefa D-a při útocích K-ových na Františka F-a vidí více, než nečinnou přítomnost, již by sama o sobě byla mohla přece býti. Aby okolnosti uváděné v rozsudku naplňovaly pojem činnosti, doplňující činnost bezprostředního útočníka činností, právně rovnocennou činnosti K-ově, byl by musil soud nalézací zjistiti, že se K-ovi v přítomnosti Josefa D-a dostávalo — a to na podkladě společného rozhodnutí se ku zločinu — alespoň morální opory a posily, ne-li i posily hmotné, záleževší v tom, že Josef D. stál pohotově pro případ potřeby za účelem snažšího a bezpečnějšího provedení útoku. Toho rozsudek nezjistil. Jeho zjištění neobírají se otázkou, byl-li obžalovaný Josef D. ochoten a hotov přispěti K-ovi k úspěšnému provedení činu, sledoval-li K-a a stál-li v jeho bezprostřední blízkosti v úmyslu, jemu přispěti neb alespoň s vědomím, že s ním K. počítá jako se svým pomocníkem, že v něm vidí svou podporu pro případ potřeby, a že takto K-a posiluje alespoň morálně a tím k provedení činu přispívá. Bez konkrétních zjištění v těchto směrech není rozřešena skutková otázka, dlužno-li v zachování se D-ově spatřovati činnost, doplňující aktivní násilí, K-em na Františku F-ovi spáchané. K vývodům soudu nalézacího, že obžalovaného D-a dlužno považovati za přímého pachatele také vzhledem k ustanovení §u 192 tr. zák., uvádí se toliko, že toto zákonné ustanovení mluví o v y h r o ž o v á n í v e společnosti spolupachatelů, v kterémžto směru však rozsudek nijakého zjištění nepředsevzal.

Čís. 442.

Zákony a nařízení československé republiky nabyly v přivtěleném území působnosti teprve skutečným jeho zabráním.

(Rozh. ze dne 14. května 1921, Kr I 823/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 27. září 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle §u 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a nař., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.